

A REDÓS DE LA LLAR

Tercer de pasqua © Mots per a la família - Jordi Castellet

La trobada del ressuscitat amb els seus deixebles (Jn 21,1-19) crida a esdevenir bons treballadors del regne i uns bons soldats de Crist.

Encara que no com li va dir aquell mossèn a un jove que feia molt de temps que no veia per la parròquia. Allà, a la sortida de missa, el mossèn que havia celebrat l'eucaristia, li xoca les mans i li etziba: «com estàs? Saps que el Senyor et necessita com a soldat de la seva milícia. Tu podries ser un bon soldat de Crist!» A la qual cosa li contesta el jove: «no es preocupi, mossèn: jo ja soc de l'exèrcit de Déu!» «Ah sí! –li contesta el rector– doncs saps que no t'havia vist mai per aquí, excepte per Nadal i per Pasqua?» El jove li respon, xiuxiuejant molt discretament: «és que soc dels serveis secrets!»

La nostra militància com a seguidor del Senyor no pot ser secreta. Certament que el llenguatge militar potser no és el més adequat. Més aviat, els termes evangèlics són els de pescador d'homes, deixeble del Crist, seguidor del Senyor, apòstol o algun altre de semblant. El nostre ésser de cristià cal que es transformi de manera visible en un treball i en un testimoni efectiu i real, que tothom el pugui veure i el pugui conèixer.

No es pot ser cristià sense ser alhora deixeble i apòstol, sense rebre constantment la bona nova i comunicar-la, sense ser receptor de la gràcia de Crist en els sagraments i alhora ser evangelitzador, publicador de la bona notícia, perquè creixi i augmenti el nombre de cristians. No es pot ser cristià, sense compartir el pa eucarístic amb el Crist, que ens el prepara i ens el serveix. Nogensmenys, aquest és el moment de la més gran intimitat amb el Senyor: la trobada personal amb el Crist, on ell se'ns dona amb tota la seva integritat, amb la més gran força i energia que podem arribar a rebre de Déu, l'energia espiritual divina de l'eucaristia: el pa i el peix que el Senyor ens dona per a compartir i alimentar-nos, prop del llac de Galilea.

En canvi, un cristià que no comparteix l'àpat del Senyor passa a ser un cristià dèbil, anèmic, no s'alimenta, no gaudeix de la força per a rebre el cos de Crist ressuscitat. Els deixebles, com els d'Emmaús, estaven desanimats i baixos d'energia espiritual, justament perquè havien fugit de la seva missió. ^{Lc 24,13-35} Sort que el Crist els va a buscar per retornar-los a la senda evangèlica. Sols, poca cosa

assolirem, però amb el Senyor, serem capaços d'anar molt més enllà i d'assolir els objectius que Déu ens proposa, encara que ens sembli impossible. De fet, la nostra vida només prendrà un ple sentit si ens deixem portar per l'impuls de la gràcia de Déu i responem a la crida que ell realitza, cada dia, en el nostre cor, en la nostra existència.

Certament, el Senyor prepara el foc i les brases a la vora del llac de Galilea. Igualment, hi havia un foc am unes brases al pati del palau del pretori, on Pere s'escalfava i va negar el seu amic i mestre. ^{Lc 22,54-62} Hi ha massa coses que recorden aquell moment, que Jesús no aprofitarà per a retreure res sinó per a animar i reafirmar el fonament dels seus deixebles en la missió que els havia encomanat de bon inici.

Ens toca a nosaltres escollir al voltant de quin foc ens agomboiem: si les brases de la foscor, del fred i de la solitud, encara que estiguem enmig de molta altra gent, aquelles brases del palau de Pilat, o bé les altres brases, les que el Senyor ha preparat a ple dia, que són el preàmbul d'un bon esmorzar entre amics, amb bon ambient, amb un bon escalf, amb més que bones energies.

Al nostre món, hi ha molts focs i fòrums a l'entorn dels quals s'acaba traint Déu i els germans. Quan hi participem, ens deshumanitzem, ens partim, ens trenquem, ens entristim, la nostra vida cau en la buidor més absoluta, encara que per fora pugui semblar que hem triomfat, que som dels que anem amb un somriure d'orella a orella pel mig del carrer. Però no és així. La foscor va tenyint el nostre interior, la nostra vida.

Però hi ha d'altres brases, les que Jesús prepara a l'alba de les nostres foscors i en la tornada de les nostres fatigues. Allí se'ns convoca en una nova companyia, perquè siguem de veritat deixebles que vivim, celebrem i comuniquem l'evangeli del Crist, que som militants de la seva bona notícia, transformant-nos en una humanitat diferent. És allí que se'ns permet tornar a començar, en l'alegria del miracle de la seva misericòrdia immerescuda, i malgrat tot reclamada pel Senyor mateix. Felix aquell estimat deixeble que tingui ulls per reconèixer el Senyor i que, com Pere, es deixi reconciliar amb Déu. Al·leluia!

